

Arrest

nr. 69 714 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2009 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 30 juni 2011 met nr. 214.351 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 met nr. 35 646 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 5 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. VAN TURNHOUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 14 maart 2003 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 maart 2003 een asielaanvraag in.

Op 31 maart 2003 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Na dringend beroep besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 mei 2003 dat verder onderzoek noodzakelijk was.

Op 25 mei 2004 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Op 3 augustus 2005 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Na beroep tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, nam de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen op 12 april 2006 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een cassatieberoep in bij de Raad van State, dat bij arrest van 10 oktober 2007 werd verworpen.

Op 17 juli 2007 verklaarde de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 augustus 2005 onontvankelijk. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) dat bij arrest van 11 december 2007 werd verworpen.

Op 2 februari 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 maart 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 13 juli 2009 verklaarde de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Verzoeker werd hiervan op 12 augustus 2009 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. Betrokkene legt een vertaling van een geboorteakte en een kopie van een getuigschrift van woonst voor bij de aanvraag en niet een afschrift van een identiteitskaart of paspoort, noch een geldige motivatie waarom hij deze documenten niet kon bekomen of voorleggen. Dat in de regel enkel een identiteitskaart of paspoort aanvaard kunnen worden als een voldoende overtuigend bewijsstuk van de identiteit.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de verwijzing naar de problemen in het land van herkomst en de bewering dat een terugkeer naar het land van herkomst voor verzoeker het zeer reële gevaar inhoudt dat hij wordt opgepakt, vervolgd en terechtgesteld omwille van zijn geloofsovertuiging) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te bekomen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Op 10 december 2009 werd deze bestreden beslissing vernietigd door de Raad bij arrest nr. 35 646.

Tegen voormeld arrest van de Raad diende de verwerende partij op 13 januari 2010 een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 30 juni 2011 werd het arrest van de Raad in cassatie verbroken door de Raad van State bij arrest nr. 214.351.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

“(...) DVZ oordeelde met de bestreden beslissing dat het verzoek tot regularisatie op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk was, aangezien het niet vergezeld was van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart van verzoeker.

Dit terwijl art. 9ter, § 1, derde lid Vreemdelingenwet in een uitzondering voorziet voor de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen. Dergelijke vreemdeling is vrijgesteld van de verplichting een identiteitsdocument voor te leggen.

Welnu de verzoeker verkeerde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, meer bepaald op 13 juli 2009, nog in een lopende asielprocedure. Ten bewijze hiervan brengt verzoeker de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 31 juli 2009 bij (stuk 3).

Onmogelijk kon DVZ dan ook het verzoek tot regularisatie op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk bevinden. (...)”

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Uitvoeringsbesluit van 17 mei 2007). Verweerder preciseert dat uit § 2 van het Uitvoeringsbesluit van 17 mei 2007 blijkt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de in § 1 vermelde documenten niet of slechts gedeeltelijk bij de aanvraag werden gevoegd. Verwerende partij benadrukt dat de ontvankelijkheid van de aanvraag die gebaseerd is op artikel 9ter van de vreemdelingenwet beoordeeld wordt op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend. Verwerende partij verwijst naar de feiten van het dossier en wijst erop dat verzoeker pas op 26 maart 2009 een asielaanvraag indiende en dus geen asielzoeker was op het ogenblik dat hij een medische regularisatieaanvraag indiende. Verweerder besluit als volgt: *“De aanvraag werd bijgevolg terecht onontvankelijk bevonden, nu verzoeker geen stukken voorlegt overeenkomstig artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 en artikel 7 §1 en §2 van het KB van 15 mei 2007”.*

In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker dat *“noch art. 9ter Vreemdelingenwet, noch art. 7 K.B. 17 mei 2007 uitdrukkelijk bepalen dat er slechts sprake is van vrijstelling van het voorleggen van een identiteitsdocument indien men asielzoeker is op het ogenblik van de aanvraag. Gebeurlijk kunnen de bepalingen in die zin worden begrepen, doch ook anderszins. Alleszins dienen de bepalingen in het voordeel van verzoeker te worden geïnterpreteerd”.*

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing luidde artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet als volgt:

“§.1 De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,*

- toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. (...)*

Artikel 7 van het uitvoeringsbesluit van 17 mei 2007, zoals het gold op het ogenblik van het nemen van de beslissing, bepaalde:

“§1 De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

(...)

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd(...)”

Uit de voormelde bepalingen volgt dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument of van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet op het ogenblik van de beoordeling van de aanvraag.

Aangezien verzoeker pas op 26 maart 2009 een asielaanvraag indiende en dat het aldus vaststaat dat verzoeker nog geen asielzoeker was op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, diende verzoekers aanvraag vergezeld te gaan van een identiteitsdocument, hetgeen *in casu* niet het geval was en wat ook niet betwist wordt door verzoeker. Verzoeker kon bijgevolg op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet genieten van de vrijstelling om een identiteitsdocument voor te leggen.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van het toen geldende artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPES,
mevr. M. BEELEN,
mevr. J.CAMU,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES